

gyok. Mindezek megvalósult és naponként tovább valószínű ígéretetek és remények Benne. Ami tegnap még csak ígéret és remény volt, az ma már teljesült és megadott valóság. Erőd bizonyítéka és jókedvre derítője. Jókedvem legfőbb forrása pedig az a mindennél erősebb meggyőződése, hitem, hogy ez a jókedv be nem fagyasztható és el nem fogyható, hanem növekvő és a végtelenbe fut.

Propter quodet Deus exaltavit illum. Az Ígéret teljesülése - a húsvétvasárnap hajnala, a feltámadás. Ez a mai hajnal, amely fényel tölti meg templomodat, záloga az örök hajnalnak, amelyben megközelíthetővé válik számunkra a ma még megközelíthetetlen világosság, amelyben Jézusunk, lakol.

Ignoti nulla cupido. Nem ismerem az Isten létezési módját, nem tudok vágyódni arra, amit elgondolni sem tudok. De ismerem az Isten léttartalmát, a szeretetet, és vágyódni tudok a teljességére annak, amit a maga töredékességében már élvezek! S ezért aztán e töredékes szeretet útját járom testvérek és szenvedtetők között, és vágyódni tudok a nem töredékes szeretet honárára, ahol már csak Te vagy, csak a testvéreim vannak, és nincs, aki hozzá tudna nyúlni közös örömhöz, ahol már elmaradtak tőlünk a szenvedtetők. Nem vagy ismeretlen számomra, Jézusom, s ezért képes vagyok vágyódni Reád halálomig, vágyódni arra a feltámadásra és új életre, amely Örök Országodban köszönt reám.

Felhők, felhők, rohanó felhők,

Alkony-komolyak, esti lilák Szállnék veletek! Vigyetek, vigyetek!

Felhők, felhők, rossz a világ.

Felhők, felhők, nyugtalan felhők,

Zivatar-kékek, szélbe-lilák!

Ugye máshol, szélellyugváskor,

Még más, ugye más, ugye szép a világ. (Sík Sándor)

Ámen...

Megjelent: Karácsonyi Ajándék 1974, 1. kötet
DSIDA JENŐ

NAGYCSÜTÖRTÖK

Nem volt csatlakozás. Hat óra késést jeleztek és a fullatag sötétben hat órát üldögéltem a koczárdi váróteremben, nagycsütörtökön. Testem törött volt és nehéz a lelkem, mint ki sötétben titkos útnak indult, végzetes földön csillagok szavára, sors elől szökve, mégis szembe sorssal s finom ideggel érzi messziről nyomán lopódzó ellenségeit. Az ablakon túl mozdonyok zörögtek, a sűrű füst, mint roppant denevérszárny, legyintett arcul. Tompa borzalom fogott el, mély állati félelem. Körülnéztem: szerettem volna néhány szót váltani jó, meghitt emberekkel, de nyirkos éj volt és hideg sötét volt, Péter aludt, János aludt, Jakab aludt, Máté aludt és mind aludtak... Kövér csöppek indultak homlokomról s végigcsurogtak gyűrött arcomon.

HABOS LÁSZLÓ

NAGYPÉNTEK VAN...

Ülök a székemen, s a faliorára pillantva mélyről tör fel a sóhaj. Az asztalon többször használt gyertya, egy gyűfás skatulya és a Bibliám pihen.

Nagypéntek van, s csendet kellene teremtenem...

Mit is mondok - mi az, hogy teremteni... hiszen én azt nem tudok, s aki tud, az már régen megtette.

Csitt - szólok magamra, és behunyom szemem. Csendet szeretnék, de az élet valamiért nem csendes, az élet zajos, és a zaj nagyon is körülvesz. Gyertyát gyújtok, s nézem a pislákoló lángot. Nagypéntek van, s emlékezni kellene...

Mit mondok már megint, hiszen nem voltam ott, tehát emlékezni nem, csak megemlékezni tudok Isten fiának haláláról - hű, ez így nem jó, inkább így: megemlékezek az Isten fiának ajándékáról. Igen, így már könnyebb felidézni azt a kegyetlen kivégzést.

m
e

Még mindig lehunyva tartom szemem, s mintha halakulna a zaj körülöttem, de mégsem. Hirtelen szirénaszót hallani.

Szegény - hasít agyamba a szó és annak jelentése. Erre már emlékszem: éppen barackot hámoztunk, amikor egy szirénázó mentőautó robogott el az utcában. Nagymama hirtelen az asztalra tette a kést, majd keresztet vetett, és sajnálkozva kérte a Teremtőt, hogy segítsen a betegnek, mentse meg az életét.

Azóta... én is ezt teszem... Jaj, de megint elkalandoztam.

Ott áll Ő, bírái előtt, megkötözött kézzel...

Ő, aki képes megmenteni a betegek és a nem betegek ÉLETÉT, (az életet csupa nagybetűvel írva) - és most éppen leköpdösik, szidalmazták.

Kiabálásnak hangja zúdul át - már megint veszekszenek a szomszédban -, hogy a csuda vinné el a Kovácsot, még nagypénteken is képes berúgni. Szegény asszonya, hogyan bírja ezt még mindig?!

Harminchat, harminchét... csattannak a korbácsütések. Felhasadt hátán a bőr, és a kifordult húsból vérpatak keres utat magának. Embertelen kínzási mód... milyen fájdalmas lehet. Ő, ha ott lehettem volna...

Na, mit mondok már megint. Ott lenni, persze - bámészkodva ácsorognék abban a gyáva tömegben, és tán még együtt kiabálnék a hangadókkal is... Na, nem! - jobb ez így, hogy akkor nem lehettem ott.

Hosszú út vezet a Golgotára, és nehéz a keresztfa...

Még hogy nehéz, rettenetesen nehéz, mert a nép - pontosan az a kiválasztottnak mondott nép, akinek a szemét akarta felnyitni - gúnyosan kineveti, megalázza.

Hogyan lehet felszaggatott vállal, nehéz kereszttel a kárörvendezők között lépkedni... sehogyan... éppen el-esett... harmadszor...

Artikulátlanul kiált a fiam - valami nem pontosan oda lett visszatéve, ahol annak az általa megszokott helye van. Bizony, nekem is rendet kell raknom magamban mihamarább, mert a dolgoknak pontos helyük van.

Hogyan is van ez a Krisztus-követés ma? Miként? Meddig?

Koppan a kalapács, a kézből vér fröccsen, s szegnek tartják keresztben az elcsigázott testet...

Na, nem, most nem engedem, hogy elkószáljon gondolatom. Most nem akarom mérlegre tenni a saját keresztetemet. Sorsok és utak maradjanak még a helyükön.

Isten fiának haláltusája zajlik a Golgotán...

Hát igen, ha példaképet keresek, néztek csak fel a keresztfára. Lándzsa fűrődik az elítélt oldalába, mégis képes megbocsátani... még azoknak is, akik annyira akarták a halálát.

Hirtelen elsötétült a Koponyák hegye, s a templom kárpitja is meghasadt...

Már csend van körülöttem s bennem is. Csupán a gyeritya serceg előttem. Önpusztító létének utolsó lángolását nézem, és könnyezek...

Könnyezek, mert elloptam zajos életemből egy órát, és a megemlékezésben kibontottam az ajándékot. Az Isten fiától kapott ajándékot... Mert ugye: „Nagyobb szeretete senkinek sincs annál, mint aki életét adja barátaiért...” (János 15,13).

Igen, holnap is lesz nap. Egy újabb nap, melyen örülünk Isten ajándékának.

Annak, hogy a testvérbaráti kézfogás mellett a FELTÁMADT KRISZTUS köszöntésre a VALÓBAN FELTÁMADT feleletet mondhatjuk.

KIRÁLY IGNÁCZ

AZ ELLENSÉGSZERETETTŐL A BÉKESÉGTEREMTÉSIG

Vannak megfogalmazások, melyek akkor is zavaróak, ha tartalmilag ugyanazt értjük rajta, vagy legalábbis az egyetértés érzése van bennünk. Ennek elkerülésére, de legalább csökkentésére, miért ne rendezgessük közös jézusi fogalmainkat úgy, hogy amit tartalmilag gondolunk, valóban azt jelenítsük meg szavainkban is? Közöttünk erőteljes dialógus volt már régebben is, hogy amit kifelé hirdetünk, az magunk között hogyan valósul meg. „Van-e helyem egy erőszakmentességet hirdető, de szellemileg nagyon erőszakos Bokorban?” – kérdezte B. Barna 1996-ban. „Ellentmondást sejtek a meghatározás nélkül használt „szellemi erőszak” kifejezése mögött. Nem takaríthatjuk meg magunknak ennek meghatározását” – válaszolta erre Gyurka bácsi. Mi lenne, ha kísérletet tennénk százszorszéte fogalmaink meghatározására és eredményeinknek megfelelő további használatára? Most a címben érzékeltetett tartalmak fogalmi csokráról lesz szó.

Nézzük meg sokféleképpen látszó, mégis ugyanarról szóló megfogalmazásainkat. „Jól tudjuk, hogy a szelídség nem pusztán a katonai erőszak kérdéskörében fontos parancs... bizonyára igyekszünk békességteremtők lenni mindenhol...” (Sch. Bea, 2012). „A katonaságmegttagadók igenis dicsőséget szereztek a szelíd Jézus ügyének” (Ko. Laci, 2012). „A krisztusi szeretet-eszményt csak a szelídség gyakorlásával s minden erőszakos tett elutasításával... és az erőszakmentesség jézusi eszményéért felemelt szavunkkal” valósíthatjuk meg. (Levél a honv. oktatás tárgyában, 2011). Óvatos célzás is megjelent a tisztább fogalmazás érdekében: „Az erőszakmentességet a Bokor kiterjesztette... gondolati síkra is... talán ha át tudnánk fogalmazni „békességteremtésre”...” (Bóta Móni, 2013). Sorolhatnánk a KIO-ból, Gyurka bácsi naplóiból, a reflexiók kötetekből, előadásainkból a példákat arra, hogy szinte szinonimaként